

Наставно-уметничко-научном већу Факултета музичке уметности у Београду

Београд, Краља Милана 50

Сенату Универзитета уметности у Београду

Београд, Косанчићев венац 29

Извештај Комисије за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта

„Вуду – три омажа за два клавира и оркестар”

кандидата

Игора Андрића

Комисија за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта Игора Андрића „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар”, у саставу: др ум. Светлана Савић, редовни професор, председник Комисије, др ум. Драшко Ацић, ванредни професор, ментор, др ум. Татјана Милошевић Мијановић, редовни професор, др ум. Драган Латинчић, ванредни професор и др ум. Смиљана Влајић, редовни професор АУНС, упознала се са достављеним материјалима – партитуром, снимком и писаним делом докторског уметничког пројекта. На основу увида у све материјале, Комисија подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

Уводни део са подацима о процедури од пријаве до одбране докторског уметничког пројекта

Игор Андрић пријавио је тему докторског уметничког пројекта под називом: „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар“.

На предлог Катедре за композицију, Веће Факултета на седници од 05. јуна 2024. године донело је одлуку бр. 01-1157/24 од 10. јуна 2024. године о именовану Комисије за оцену предлога докторског уметничког пројекта, у саставу:

др ум. **Татјана Милошевић - Мијановић**, редовни професор, председник Комисије

др ум. **Драшко Ацић**, ванредни професор

др ум. **Станислава Гајић**, доцент Академије уметности у Новом Саду.

Веће Факултета на седници од септембра 2024. године донело је одлуку бр. 01-1759/24 од 11. септембра 2024. године о усвајању позитивног Извештаја бр. 01-1622/24 од 27. августа 2024. године Комисије за оцену предлога докторског уметничког пројекта и одобравању теме докторског уметничког пројекта под називом: „**Вуду – три омажа за два клавира и оркестар**“.

Сенат Универзитета уметности у Београду на седници од 26. септембра 2024. године донео је одлуку бр. 7/372 од 1. октобра 2024. године (бр. 01-2098/24 од 2. октобра 2024. године) о одобравању рада на реализацији докторског уметничког пројекта. **За ментора докторског уметничког пројекта именован је др ум. Драшко Ацић**, ванредни професор.

На основу обавештења ментора 01-96-2/26 од 14. јануара 2026. године и предлога Катедре 01-96/26 од 14. јануара 2026. године, Веће Факултета на седници одржаној 14. јануара 2026. године донело је одлуку бр. 01-96/3-25 од 16. јануара 2026. године о именовану Комисије за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта, у саставу:

др ум. **Светлана Савић**, редовни професор, председник Комисије

др ум. **Татјана Милошевић - Мијановић**, редовни професор

др ум. **Драшко Ацић**, ванредни професор

др ум. **Драган Лазинчић**, ванредни професор

др ум. **Смиљана Влајић**, редовни професор Академије уметности у Новом Саду.

Биографија кандидата

Игор Андрић (1996) започео је студије композиције 2014. године на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Исидоре Жебељан код које је завршио основне (као најбољи студент генерације) и мастер академске студије. Тренутно је

студент завршне године докторских академских студија на истом Факултету у класи проф. Драшка Ацића, а паралелно похађа и *Konzertexamen* студије композиције у Хамбургу у класи проф. Фредрика Швенка. Од 2021. године је на Факултету музичке уметности у Београду ангажован као асистент у настави на Катедри за композицију – композиционо техничке дисциплине. Његова музика извођена је на фестивалима и концертима у Србији, Француској, Русији, САД, Аустрији, Немачкој, Бугарској, Босни и Херцеговини, Италији, Хонг Конгу и на Кипру. Од марта 2021. године штићеник је бечке издавачке куће *Universal Edition*, која објављује сва његова дела. Са композицијом *Фрагменти* за камерни оркестар, 2022. године је освојио прво место на такмичењу *Composer Slam* (Хановер, Немачка). У августу 2023. године у Љубљани (Словенија) премијерно је изведена његова композиција *Трострука Божиња* три слике за симфонијски оркестар у извођењу Љубљанског интернационалног оркестра под управом Живе Плој Першух. 2024. године је освојио награду на такмичењу композитора *Свјатослав Рихтер и Алфред Шнитке* у организацији Руске културне агенције. Овом приликом, између осталих су у жирију били виолиста и диригент Јури Башмет, заслужни уметник Руске Федерације и композитор Александар Чајковски, шеф одсека за композицију Конзерваторијума у Москви. У финалу овог такмичења, његову композицију *Клавирски трио бр. 2* је извео ансамбл *Московски солисти*. Тренутно се налази у финалу истог такмичења за 2026. годину. У мају 2024. године Андрићев пројекат *Духовно путовање* изведен је у оквиру фестивала *NOWA MUZYKA* у Бидгошчу, Пољска. У јануару 2026. године премијерно је изведен његов *Концерт за виолину* са оркестром Хамбуршких симфоничара. Солиста је био Душан Јоксић, а диригент Улрих Виндфур. Композицију *Цариградски бедеми* за симфонијски оркестар Игор Андрић је написао за оркестар Театра Кил (Немачка) као поруџбину, и композиција ће бити премијерно изведена у мају 2026. године у оквиру сезоне *Hafenstädte – Tore zur Welt*, под диригентском палицом Хауарда Грифитса. Такође у мају 2026. године ће премијерно бити изведена његова композиција *Буколика сцена* за октет, која је настала као поруџбина оркестра Есенске филхармоније, за камерни концерт њихових академиста.

Анализа докторског уметничког пројекта

Докторски уметнички пројекат „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар” Игора Андрића представља сложену, концептуално утемељену и уметнички амбициозну целину која обједињује композицију као централни уметнички резултат и темељит писани рад који ту композицију теоријски, историјски и поетички образлаже. Овај пројекат заснива се на јасно формулисаној идеји: да се кроз свестан и аналитички однос према музичкој традицији европског међуратног периода испита могућност изградње сопственог аутентичног композиторског рукописа. У том смислу, Андрићев рад није тек омаж тројци великих композитора, већ истраживање природе утицаја, традиције и стилске трансформације као основе стваралачког процеса.

Писани рад представља теоријско и аналитичко упориште композиције и показује висок степен музиколошке упућености и методолошке свесности. Аутор се ослања на историјско-стилски приступ, компаративну анализу партитура и интерпретацију примарних извора, укључујући изјаве и теоријске ставове композитора на које се позива. У центру разматрања налазе се Игор Стравински, Сергеј Прокофјев и Франсис Пуланк, као представници различитих начина односа према традицији у оквиру модернизма између два светска рата. Париз тог периода, са својим интензивним културним животом, сарадњама са Дјагиљевим и ансамблом *Ballets Russes*, као и сусретима различитих естетика, постављен је као заједнички културни именоватељ који омогућава разумевање стилских позиција ових композитора.

Андрић посебно истиче да традиција у његовом поимању није пасивно наслеђе, већ активна сила која захтева стваралачку реакцију. Ослањајући се на Стравинског и његово схватање традиције као „породичног блага” које мора донети нови плод, аутор формулише сопствени циљ: да у оквиру суме утицаја изгради „диференцијално осећање”, односно лични уметнички идентитет. У том контексту, писани рад није само анализа узора, већ аргументована припрема композиционог чина, у којој се препознају механизми трансформације, стилске синтезе и интертекстуалности.

Композиција „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар” конципирана је као троставачна форма са два међустава, при чему је сваки став омаж једном од три наведена композитора. Драматуршка организација у облику брз – лаган – лаган – брз – брз омогућава јасну контрастност и истовремено цикличну повезаност целине. Први став, као омаж Стравинском, заснован је на ритмичкој енергији, остинатним структурама, перкусивном третману клавира и наглашеним динамичким контрастима. Ритам постаје основни носилац израза, а хармонски блокови и фактурна слојевитост граде драматуршки набој. У овом ставу јасно је присутан дијалог са композиционим поступцима Игора Стравинског, али не у виду стилске имитације, већ као трансформисана примена уметничких принципа.

Други став, посвећен Прокофјеву, развија се кроз линеарну изградњу и постепено усложњавање музичког тока. Аутор користи формалну јасноћу, градацијске лукове и репризне моменте који функционишу као кулминационе тачке. Солистички дијалог два клавира замењује традиционалну виртуозну каденцу, чиме концертантност добија комуникативни карактер. Овде је нарочито изражена ауторова способност да интегрише формалну дисциплину и емотивну напетост, стварајући уравнотежен однос између развоја и статике.

Трећи став, као омаж Пуланку, доноси стилски плурализам, нагле промене материјала и реминисценције претходних мотива, чиме се постиже циклично заокруживање композиције. Мозаична структура и енергетска динамика финала показују зрелост у управљању музичким временом и материјалом. Употреба стрете као завршног поступка додатно наглашава повезаност са традиционалним формалним моделима, али у савременом звучном контексту.

Међуставови имају посебну улогу као солистичке и транзиционе целине, у којима се јављају елементи цеза – синкопирање, померање акцената, импровизаторни карактер – али не као жанровска имитација, већ као ритмичка стратегија слободе. Тиме се додатно продубљује концепт стилске синтезе.

Писани део докторског уметничког пројекта Игора Андрића представља аналитички и поетички оквир који прати настанак композиције „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар”. Текст обједињује историјско-стилску анализу, аутопоетичко разматрање и рефлексију о самом процесу компоновања. У полазишту рада налази се теза да утицај у уметности није ограничење, већ неизбежан и продуктиван механизам кроз који се формира индивидуални композиторски језик. Позивајући се на ставове Игора Стравинског о традицији као живом наслеђу које уметник мора да преобликује, Андрић поставља поетички оквир у којем се традиција схвата као динамички процес, а не као статичан модел.

Значајан део рада посвећен је историјском и културном контексту Париза између два светска рата, који аутор препознаје као средиште модернистичких уметничких токова. У том оквиру анализира се стваралаштво Стравинског, Прокофјева и Пуланка, чији различити приступи традицији представљају полазиште за композициони концепт дела. Анализом њихових партитура аутор издваја конкретне поступке који су утицали на његов рад: код Стравинског ритмичку енергију и остинатне структуре, код Прокофјева линеарну драматургију и постепено усложњавање форме, а код Пуланка стилску флексибилност и плурализам музичких идиома. Ове анализе не функционишу само као историјски осврт, већ као основа за формулисање сопствених композиционих стратегија.

Посебно значајан сегмент писаног рада односи се на рефлексију о процесу компоновања и на улогу сарадње са извођачима у том процесу. Андрић наглашава да композиција не настаје искључиво у изолованом простору ауторске инвенције, већ у дијалогу са инструментом и са музичарима који ће дело изводити. У случају ове композиције, важну улогу имала је сарадња са клавирским дуом VooDoo, за који је дело написано. Током рада на партитури композитор је консултовао извођаче у вези са техничким могућностима инструмента, балансом између два клавира и оркестра, као и са специфичностима звучне пројекције клавира у различитим регистрима.

Аутор процес компоновања тумачи и кроз модел креативних фаза које је формулисао психолог Грејем Валас – фазе припреме, инкубације, илуминације, елаборације и верификације – показујући како се оне могу препознати у композицији „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар”. Анализа партитура и теоријских извора

представљала је почетну фазу припреме, док су током сарадње са извођачима настала конкретна звучна открића која су утицала на финалну верзију композиције. У тексту се наводи пример измене хармонског слога након пробе са пијанистима, када је акустичко понашање инструмента и појава аликвотних тонова довела до новог решења у партитури. Тај пример показује како реално звучно искуство може постати покретач композиционе одлуке.

Овакав приступ сведочи о свести да је савремено компоновање често резултат интеракције између композитора и извођача. Сарадња са музичарима у овом случају није само практична околност, већ део стваралачког процеса који омогућава да се композиционе идеје провере и развију у непосредном звучном искуству. Писани рад тиме открива механизме настанка композиције и показује како се теоријско знање, анализа узора и сарадња са извођачима могу интегрисати у јединствен уметничко-истраживачки поступак.

Оцена остварених резултата

Остварени резултати указују на то да је постављени циљ у значајној мери реализован. Композиција показује високу формалну кохерентност, оркестрациону зрелост и јасно дефинисану поетику. Утицаји су препознатљиви, али трансформисани у ауторски језик који поседује сопствену звучну и драматуршку логику. Циклична повезаност ставова, прецизно изграђене кулминације и уверљив солистички третман два клавира сведоче о композиторској зрелости. Поред уметничког резултата, вредност пројекта огледа се и у доприносу српској концертантној литератури за два клавира и оркестар, која је релативно малобројна.

Критички осврт референата

Критички осврт референата указује на високо вредновање пројекта у целини. Истакнута је доследност концепта омажа, аналитичка утемељеност писаног рада и успешна интеграција различитих стилских утицаја у јединствену композициону

структуру. Похваљена је оркестрациона прецизност, драматуршка логика и зрелост у третману солистичког ансамбла. Уочено је да би даљи развој ауторског израза могао водити ка још израженијем дистанцирању од препознатљивих стилских модела, што представља потенцијал за будуће стваралаштво, али не умањује вредност оствареног резултата.

Закључак

Закључно, докторски уметнички пројекат „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар” представља значајан уметнички допринос савременој српској музици. Он показује да се традиција може схватити као покретач новог стваралаштва и да се аутентичност може изградити кроз свесну синтезу различитих утицаја. Композиција и писани рад заједно чине заокружену целину која демонстрира теоријску утемељеност, техничку компетенцију и зрелу поетичку свест. Уметнички допринос пројекта огледа се у проширивању репертоара за два клавира и оркестар, у афирмацији интертекстуалног приступа као легитимног композиционог метода и у формирању препознатљивог ауторског гласа који израста из „суме утицаја”, али их преображава у нову, кохерентну и самосвојну уметничку целину.

На основу критичког сагледавања и оцене резултата уметничког и теоријског дела уметничког пројекта „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар”, Комисија констатује да он по свим својим одредницама и елементима испуњава високе критеријуме докторског уметничког пројекта. Стога Комисија са задовољством предлаже Наставно-уметничко-научном већу Факултета музичке уметности и Сенату Универзитета уметности у Београду да овај Извештај прихвате и покрену процедуру за

јавну одбрану докторског уметничког пројекта „Вуду – три омажа за два клавира и оркестар” кандидата Игора Андрића.

Комисија:

др ум. Светлана Савић, редовни професор, председник Комисије

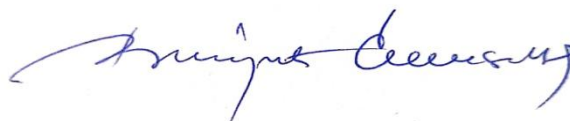

др ум. Драшко Аџић, ванредни професор, ментор

др ум. Татјана Милошевић Мијановић, редовни професор

др ум. Драган Латинчић, ванредни професор

др ум. Смиљана Влајић, редовни професор АУНС